

F.S.M.

Goddelijke realiteit

Handelingen 5:1-11

Wat is het fijn met God te maken te hebben als Zijn kinderen en de voorwerpen van Zijn onveranderlijke gunst te zijn. Maar als we met blijdschap alle zegeningen van die positie genieten, hebben we soms maar weinig besef van de *verantwoording* die dit met zich meebrengt. We moeten ons ervan bewust zijn dat God niet met Zich laat spotten. Hij blijft Dezelfde en wenst echtheid en waarheid bij allen die tot Hem naderen. Hij wordt door velen wel gezocht, maar niet om Wie Hij is maar om wat Hij kan *geven*. Daarom ontbreekt dikwijls de rijke zegen van Zijn tegenwoordigheid. Zulke mensen weten niet wat het is nabij God te zijn, voldaan te zijn in het genot van Zijn nabijheid.

Kennen wij die ogenblikken van het alleen zijn met God? Als wij onszelf een ogenblik afzonderen – hoe kort dan ook – van het gewoel van mensen en omstandigheden. Momenten waarin wij werkelijk met Hem alleen zijn, zonder vrees of twijfel. Wij kunnen dan vervuld zijn met een onuitsprekelijk besef van liefde en zegen. Het is niet uit te spreken wat wij van Hem kunnen genieten, als wij zo door Hem worden onderwezen. Dit heeft altijd twee gevolgen, die onderscheiden maar niet gescheiden kunnen worden:

1. de gevoelens worden op Hem gericht;
2. en het geweten wordt geoefend.

Naarmate wij vervuld zijn met Zijn tegenwoordigheid, zal ons geweten ook meer geoefend zijn. In dat geval kan er geen wettische geest zijn. Er is geen gedachte aan wat ik moet zijn of moet doen, ik denk alleen aan wat passend is voor Hem Die mijn

hart heeft ingenomen. Helaas, niet iedereen wenst dicht bij de Heer te zijn en de plaats in te nemen van de discipel die de Heer liefhad en aanlag in Zijn schoot (Joh. 13:23). Zulke gelovigen zijn zoals Petrus meer op hun gemak bij de dienaars van de hogepriester (Luk. 22:54-60). Maar niemand kan ontkennen dat dicht bij Hem te zijn de grootste zegen inhoudt en dat de *Gever* oneindig veel meer is dan Zijn *gaven*. Als de gedachten, de wegen en de handelingen van God reeds verheven zijn, dan geldt dit des te meer voor Hemzelf, wanneer Hij wordt gekend in de volheid van Zijn zegen!

Als wij iets kennen van het hart van God en van Zijn onveranderlijke raadsbesluiten van zegen voor ons, van vóór alle tijden, dan kunnen wij onze eigen omstandigheden ook meer zien in het licht van Zijn liefde. Die liefde zal ons nooit verlaten, ondanks wie wij zijn. Die liefde wil alle dingen gebruiken voor ons welzijn. Onze gedachten over de zegen van God blijven vaak beperkt tot de aardse dingen, terwijl de ware zegen erin bestaat Hem te *kennen*. Kennen wij Hem beter dan een aardse vriend, zodat wij blij zijn in Zijn nabijheid?

De Heer wil ons niet dwingen, maar Hij geeft ons Zijn zegen als wij wandelen in Zijn wegen. Deze zegen leren we niet kennen als we ons begeven op verkeerde paden, als onze woorden niet in overeenstemming zijn met de praktijk, als we een belijdenis hebben zonder leven, als we de waarheid verstandelijk kennen maar er geen realiteit is in het hart. Wanneer we denken dat dit voldoende is voor Hem, de Heilige en Waarachtige, dan hebben we het mis. Naarmate we Zijn tegenwoordigheid meer verwerklijken, zal die onverenigbaar blijken te zijn met wat in strijd is met Zijn natuur en niet beantwoordt aan de volmaaktheid van Zijn wezen.

Handelingen 5:1-11 is belangrijk in verband met de regering van God ten aanzien van personen die niet schuldig zijn aan grove zonden, maar denken zich met een schijn van godsvrucht en toewijding te kunnen tooien, terwijl ze die in werkelijkheid niet bezitten. Zij rekenen op de goedheid van God en verbeelden zich dat Hij geen kennis zal nemen van een valse belijdenis zonder realiteit, waardoor zij de omstanders misleiden. Dat was in het geval van Ananias en Saffira nog ernstiger, omdat Hijzelf tegenwoordig was in de gemeente. Zij hadden tegen *Hem* gelogen. Zij hadden slechts een deel van de opbrengst van de verkoop van de akker gebracht, maar deden alsof zij de hele opbrengst offerden. Doordat God daar in de gemeente woonde, werd hun zonde eerst openbaar gemaakt en volgde er een direct oordeel, want God laat niet met Zich spotten.

Als in onze tijd Zijn tegenwoordigheid zich niet zo direct openbaart en Hij een meer afwachtende houding lijkt in te nemen, moeten we bedenken dat de natuur van

God niet is veranderd. Hoewel Zijn regering nu niet openlijk op dezelfde manier wordt uitgeoefend, doet Hij toch in geen enkel opzicht afstand van Zijn rechten. Vroeg of laat zal Hij, als er geen werkelijk berouw is, naar Zijn heiligheid iedere onoprechte daad en elke valse belijdenis in het oordeel brengen.

Schijn zonder werkelijkheid is het bewijs van iemands onkunde, onverschilligheid of krachteloosheid. Ze laat op treurige wijze zien dat iemand die zo leeft, de goedheid van God niet naar waarde schat. Alle zegeningen die zo vrijgevig over hem zijn uitgestort, hebben bij hem geen heilige en heilzame dankbaarheid kunnen opwekken. Ze hebben bij hem niet het verlangen gewekt om Hem te behagen, Die ons zo heeft liefgehad en met Zijn vrije gunst heeft overladen. Als de christelijke belijdenis in het hart geen enkele uitwerking heeft die ermee in overeenstemming is, als het woorden blijven die alleen een schone schijn hebben en niet in daden worden omgezet, zal er snel verdere verharding optreden. Het geweten wordt ongevoelig en tegelijk vermindert het besef van Gods tegenwoordigheid.

Uiterlijke belijdenis bestaat, maar als anderen zulke personen ontmoeten, zullen ze al gauw de leegheid en valsheid ervan opmerken. De gemeenschap met de Heer stelt hen daartoe in staat, hoewel zij misschien wel minder inzicht bezitten. Gebrek aan oprechtheid is een van de verschrikkelijkste wapens van de satan. Het onteert de Heer, het ruïneert het getuigenis, het stelt de betreffende gelovige bloot aan de minachting en de spot van de wereld. Het wekt bij elke gelovige die oprecht van hart is, gevoelens van droefheid en schaamte op. Bovendien zullen anderen zich verschuilen achter zo'n slecht voorbeeld. De geestelijke gevoeligheid neemt af, het geweten heeft geen heilzame oefeningen meer. De geestelijke mens wordt verlamd en ongeschikt om zich een goed oordeel te vormen over onderwerpen die de belangen van de Heer aangaan.

In veel gevallen komt dit gebrek aan oprechtheid niet voort uit een vooropgezet plan, maar uit onwetendheid of onverschilligheid. Anderen merken het op, terwijl diegene die het betreft er geen besef van heeft. Velen die in die toestand leven, hebben slechts nodig erop gewezen te worden om anders te gaan leven. Een voorbeeld: er zijn sommigen die niet weten dat de Heilige Geest door Petrus en Paulus duidelijke aanwijzingen heeft gegeven ten aanzien van de kleding van de vrouw. De Bijbel waarschuwt telkens tegen wereldgelijkvormigheid. Als het hart oprecht is, zal het voldoende zijn dit onderwijs door te geven, zodat de zusters gehoorzaam zijn aan het Woord. Het is ernstig als een gelovige deze waarheden kent en belijdt voor de wereld gestorven te zijn, en de Heer ontmoet in de samenkomst en Zijn dood gedenkt, maar zich toch op wereldse wijze opmaakt en kleedt. Wij mogen niet vergeten dat de Heer Zichzelf heeft overgegeven voor onze

zonden, opdat Hij ons zou trekken *uit de tegenwoordige boze eeuw*, naar de wil van onze God en Vader (Gal. 1:4).

Het is droevig als men vrijmoedig kan spreken over het hemelse burgerschap en de Heer als het Voorwerp voor het hart, en anderen zich verbazen doordat er geen verband lijkt te bestaan tussen de woorden en de *wandel* van degene die ze uitspreekt. Wij pochen snel dat wij ons bevinden op de enige ware grondslag en tot Christus zijn uitgegaan buiten de legerplaats, waarmee wij Hem maken tot een banier van onze afzondering en niets anders. Als voor het overige Zijn rechten worden miskend, hoe kunnen wij Hem dan de eer brengen die Hem toekomt als de Overste Leidsman? Onder welke vorm dit gebrek aan realiteit zich ook voordoet (en het kan verschillende vormen aannemen), men moet altijd naar de oorzaak ervan zoeken. Als iemand niet met God wandelt en alles brengt in het licht van Zijn tegenwoordigheid, niet naar Zijn wil vraagt in de omstandigheden van het dagelijks leven, dan loopt hij risico een onwaarachtig christelijk leven te leiden. Als deze dingen u raken en u de Heer wilt behagen, moet u de strijd aangaan en het vlees in de dood houden en ontwapenen. De rijke beloning hiervoor is de goedkeuring van de Heer op onze wegen.

Als God ons dicht bij Zich brengt, is dit om ons te zegenen op een Hem passende wijze. Allen die weten hoe rijk Hij ons gezegend heeft voor de eeuwigheid, weten ook dat Hij ons kan en wil zegenen voor de tegenwoordige tijd. Dat is een volle zegen naar *Zijn* gedachten. God zoekt en vindt kinderen die Hij overlaadt met de liefde van Zijn hart en de volheid van Zijn zegen. Wilt u ook niet bij hen horen? Laten wij zoals Henoch met een voornemen van het hart met God wandelen en Hem behagen in alle dingen (Gen. 5:24; Hebr. 11:5).

Bron: Le Messenger Evangélique 1962-158; Titel: Réalité